

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 927/2017
16.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ... чији је пуномоћник Радослав Стефановић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Пазара, чији је заступник Градски јавни правобранилац Града Новог Пазара, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 929/16 од 15.11.2016. године, у седници одржаној 16.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 929/16 од 15.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 388/14 од 16.12.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужилци исплати на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од 01.10.2009. године па до 15.09.2010. године месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке, као и на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2009. годину и 2010. годину, износе са законском затезном каматом ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавеже тужени да јој исплати на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период август 2009. године – децембар 2011. године, месечне износе са законском затезном каматом ближе одређено овим ставом изреке, као и на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2011. годину износ од 35.198,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 58.559,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 929/16 од 15.11.2016. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке тако што је усвојен

тужбени захтев тужиље па је обавезан тужени да тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада за месеце август и септембар 2009. године и за период од 15.09.2010. године закључно са децембром 2011. године исплати месечне износе са законском затезном каматом ближе одређено овим ставом изреке као и да јој на име неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за 2011. годину исплати износ од 35.198,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2012. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 118.352,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је дала одговор на ревизију.

Апелациони суд у Крагујевцу је решењем Р4 49/17 од 21.03.2017. године, уступио Врховном касационом суду на стварну надлежност одлучивање о посебној ревизији туженог.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у радном односу код туженог, који тужиљи није исплатио накнаду трошкова за исхрану у току рада за период од 01.10.2009. године па до 15.09.2010. године, а ни накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за 2009. и 2010. годину у висини и на начин уговорен појединачним колективним уговором код туженог број 121-131/07 од 27.02.2007. године који је био у примени од 13.07.2007. године до 15.09.2010. године, када је престао да важи ступањем на снагу Колективног уговора Градске управе за изворне и поверене послове Града Новог Пазара број 112-221/10 од 07.09.2010. године (сходно одредби члана 144. овог уговора). Висина тражених видова накнаде као и датуми доспећа наведених трошкова утврђени су економско-финансијским вештачењем. Коефицијент за обрачун плате у складу са одредбом члана 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама објављеном у („Службеном гласнику РС“ бр. 34/01...116/08 који је престао да се примењује на државне службенике и намештенике 01.01.2007. године али се и даље примењује на запослене у јавним службама, органима и организацијама територијалне аутономије и јединице локалне самоуправе и запосленим организацијама обавезног социјалног осигурања) изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему (став 1.), а исти садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току дана и регреса за коришћење годишњег одмора (став 2.)

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05), прописано је да се његове одредбе примењују на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако посебним законом није друкчије одређено, а одредбом члана 118. истог закона прописано је право запосленог на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, између осталог и за исхрану у току рада (тачка 5), као и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6.), док је одредбом члана 8. став 2. истог закона прописано да колективним уговором и правилником о раду (општим актима послодавца и уговором о раду) могу да се утврде већа права и повољнији услови рада од права и услова утврђених законом, као и друга права која нису утврђена законом осим ако законом другачије није одређено. Одредбом члана 46. тач. 1) и 2) колективног уговора Општинске управе Нови Пазар број 121-131/07 од 27.02.2007. године уговорено је да запослени има право на друга примања по основу радног односа и то на накнаду за исхрану у току рада (да дане проведене на раду у висини 20% од просечне месечне зараде по запосленом у привреди Републике, према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, као и на регрес за коришћење годишњег одмора ако запослени има право на годишњи одмор у трајању од 18 радних дана и то у висини просечне месечне зараде по запосленом у привреди Републике према последње објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, а сразмерни део регреса за коришћење годишњег одмора у трајању краћем од 18 дана.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиље делимично основан јер за период у коме се примењивао колективни уговор Општинске управе општине Нови Пазар број 121-131/07 од 27.02.2007. године запослени код туженог па и тужилца имају право на накнаду трошкова за исхрану у току рада као и за регрес за коришћење годишњег одмора у висини која је прописана одредбом члана 46. овог колективног уговора јер исти утврђује већа права и повољније услове рада од права и услова утврђених Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01), док је одбио, као неоснован део тужбеног захтева за накнаду трошкова за исхрану у току рада за август и септембар 2009. године, због застарелости (протека трогодишњег рока) и за период од 15.09.2010. године закључно са децембром 2011. године и на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2011. годину, због непостојања правног основа за потраживање ни у посебним ни у општим прописима за остваривање права на накнаду тражених трошкова јер је одлука туженог број 121-313 стављена ван снаге одлуком о накнадама и другим примањима запослених у градским управама, изабраних, односно постављених лица („Службени лист Општине Нови Пазар“ број 14/08) до ступања на снагу општег колективног уговора 01.01.2009. године који се од тог датума примењује. Међутим, другостепени суд је нашао да је неправилан закључак првостепеног суда да је тужилино потраживање застарело у делу који се односи на накнаду трошкова за исхрану у току рада за август и септембар 2009. године због протека трогодишњег рока из члана 196. Закона о раду, а ово стога јер је тужилца у складу

са одредбом члана 193. став 1. у вези става 5. ЗПП, Градском правобранилаштву града Новог Пазара, дана 02.08.2012. године, доставила предлог за мирно решавање спора, због чега је у складу са ставом 2. наведеног члана настао застој рока застарелости у трајању од 60 дана, због које није основан истакнути приговор застарелости наведених потраживања тужиље, те тужиља има право на накнаду ових трошкова у висини која је прописана одредбом члана 46. Колективног уговора те су исти тужилји и досуђени. Такође је другостепени суд нашао да постоји правни основ за потраживање тужиље на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 15.09.2010. године закључно са децембром 2011. године и на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2011. годину, с обзиром да је одлуком Општинске управе општине Нови Пазар о накнади других примања запослених у градским управама и изабраних и постављених лица („Службени лист Општине Нови Пазар“ број 14/2008) и то одредбама чл. 11. и 12. одређено право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора као и њихова висина (која је одлуком Скупштине града Новог Пазара број 121-313/08 од 05.12.2008. године стављена ван снаге до ступања на снагу општег колективног уговора од 01.01.2009. године), те је одлука Општинске управе Нови Пазар о накнади и другим примањима запослених у градским управама изабраних и постављених лица производила правно дејство током спорног периода и представља правни основ за наведена тужилина потраживања против туженог због чега је њен тужбени захтев основан и у овом делу, а који је досуђен тужилји с обзиром да су износи накнаде утврђени правилним економско-финансијским вештачењем у складу са цитираним одлукама и општим актима.

Врховни касациони суд налази да је правилан закључак другостепеног суда да је тужбени захтев тужиље основан у делу који је преиначен тако што је усвојен тужбени захтев, а одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права и то одредбе члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01...116/08), одредбе члана 118. тач. 5) и 6) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 67/05) као и општих аката послодавца и то члана 46. тач. 1. и 2. Колективног уговора Општинске управе Нови Пазар број 121-137/07 од 27.02.2007. године и одредби чл. 11. и 12. Одлуке Општинске управе општине Нови Пазар о накнади и другим примањима запослених у градским управама изабраних и постављених лица („Службени лист Општине Нови Пазар број 14/2008).

На основу изнетог произилази закључак да је тужени у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивао на штету тужиље, те је дужан истој исплатити оно што јој по закону и општим актима послодавца припада.

У складу са изнетим, а на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић